

SFÂNTUL IOAN MAXIMOVICI

† 2 IULIE
1896 - 1966

DESPRE MODESTIE

În lumea aceasta, mulți sunt cei care nu cunosc legile duhovnicești – însă aceste legi există și dovedesc netemeinicia necredinței în lumea duhovnicească. Omul care, mândrindu-se, se laudă, produce o impresie penibilă, respingătoare, asupra tuturor, chiar și asupra oamenilor lipsiți de religiozitate. Aceasta e acțiunea legii duhovnicești. Și cu cât este mai modest omul, cu atât le este mai plăcut tuturor.

Nu vom greși dacă vom recunoaște modestia drept una dintre trăsăturile cele mai dătătoare de mângâiere ale personalității umane. Modestia este, fără discuție, egala milostivirii, fiindcă omul modest este deja milostiv față de ceilalți oameni – nu-i agasează cu pretențiile sale, nu-i chinuie dându-și importanță. Vrând sau

nevrând, cel lipsit de mândrie întotdeauna îl cinstește, în primul rând, pe Dumnezeu, iar apoi și pe oameni, care de la Dumnezeu își au toate darurile. Ca atare, cel modest nu pierde niciodată în viață; talentele și calitățile lui nu sunt diminuate de modestia lui, ci, dimpotrivă, cresc și mai mult.

De asemenea, modestia nu înseamnă nicidecum slăbiciune, așa cum cred unii, care se tem de ea. Ea și numai ea este putere și vitejie a duhului. Și în viața societăților și a popoarelor, „mândria merge înaintea pieirii”. Nivelul de cultură autentică este direct proporțional cu modestia socială și internațională – și de aceea Cuvântul, Care a zidit lumile, a luat asupra Sa o viață de Om modest și a străbătut o cale de viață pătimitoare, arătând duhul modestiei ca pe o lumină care călăuzește la slava nesfârșită a Împărăției cerești. Smerenia lui Iisus Hristos a devenit pecete a adevărului în om.

Sursa: *Cum să biruim mândria. Lecții de vindecare a mândriei din sfaturile Sfinților Părinți*, Editura Sophia, București, 2010

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 4 iulie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 8 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 9 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.”

Părintele Nicolae Steinhardt

Nr. 494 / 2 iulie 2023

MOȘTENIREA SFÂNTULUI ȘTEFAN CEL MARE

† 2 IULIE

Putna a fost întotdeauna un mijloc de regenerare spirituală, dar nu peste mult timp de la moartea lui Ștefan cel Mare, a suferit o restaurare, în urma unor războaie. Ca să nu mai vorbim de rău pe nimeni, noi spunem că poporul român e plasat în poarta furtunilor pe un pământ binecuvântat, într-o țară bogată și frumoasă, la care mulți au jinduit și poate că unii încă mai jinduiesc, și de aceea am avut o soartă mai vitregă. Proverbul nostru românesc spune că în pomul fără roade nu aruncă nimeni cu piatra. Aceasta este explicația pentru faptul că Putna nu mai păstrează astăzi pictura de la Ștefan cel Mare. Putna a rămas, totuși, cu valoarea ei. Adăpostește rămășițele pământești ale celui mai mare domn al poporului nostru, considerat de către istorici Ștefan cel Mare și Sfânt,

PĂRINTELE
IACHINT UNCIULEAC

SFÂNTA MĂNĂSTIRE PUTNA
1924 - 1998

soarele Moldovei, uraganul cu pumnii strânși, cum îl mai numește Sadoveanu, atunci când era vorba să-și apere independența. De aceea, Putna rămâne cu valoarea ei istorică permanentă, chiar dacă astăzi o privim în această sobrietate. Ea a rămas permanent „Ierusalimul românilor”, păstrând peste veacuri măreția demnă de ctitorul ei. Se spune că pe aceste ziduri sobre și reci, care au străbătut o jumătate de mileniu, s-au impregnat pagini de istorie, pline de înalte semnificații ale credinței și bărbăției poporului nostru.

Iată-ne în fața mormântului Marelui Ștefan, cu această marmură măiestrit ornamentată de mâna unui artist contemporan de-al său. Ornamentația, precum și inscripția, au o deosebită semnificație. În inscripție nu se spune că Ștefan a murit, ci că el „s-a strămutat la cele veșnice”. Românii nu au fost niciodată păgâni și știu că viața omului nu se sfârșește la mormânt. „Omul nu este acela pe care îl cuprinde mormântul, ci acela pe care nu-l poate închide nici universul întreg”. De aceea spuneau când murea cineva: s-a dus la odihnă veșnică, s-a strămutat la cele veșnice. Așa spune pe mormântul lui Ștefan, așa cred românii dintotdeauna și așa știm și noi, că omul se deosebește de celelalte viețuitoare de pe pământ. Numai omul are conștiință de sine, are rațiune, sentiment, voință. Prin aceasta se caracterizează spiritul omului. Apoi, noțiunea de strămutare mai are și un alt aspect,

un aspect național. Ea dovedește legătura poporului nostru cu cei mari, cu cei care ne-au salvat soarta în vremuri de grele încercări.

În conștiința poporului român, Ștefan trăiește etern pentru țara lui. Avem un cult pentru eroi, pentru Ștefan, pentru Mircea cel Bătrân, pentru Mihai Viteazul, pentru cei mai aproape de noi, Horia, Cloșca, și Crișan, pentru Bălcescu, pentru Eminescu sau pentru Ciprian Porumbescu, a cărui dramă începe cu serbarea de la Putna din 15 august 1871, sau pentru toți cei care n-au precupețit nimic și, fie cu capul, fie cu brațul, au pus întreaga lor viață în slujba unor idealuri nobile. La umbra lor existăm noi azi ca națiune, de aceea îi respectăm, avem un cult, avem un sentiment de prețuite pentru ei și ori de câte ori îi vizităm la ei acasă, indiferent dacă la Putna sau sub mausoleul de la Mărășești, noi plecăm parcă cu bateria inimii noastre mai încărcată, pășim cu mai multă încredere în viitor, conștienți că la umbra lor existăm noi ca națiune și că trebuie să ne facem și noi datoria, căci și Dumnezeu, și societatea, ne cer să ne facem datoria.

Mântuitorul Iisus Hristos, după ce a spălat picioarele ucenicilor, i-a întrebat: «Ați înțeles ce am făcut? Eu n-am venit să Mi se slujească, ci Eu Însumi să slujesc și să-Mi dau viața Mea răscumpărare pentru mulți» (cf. Ioan 13, 12-15, Matei 20, 28). Deci, fiecare dintre noi slujește, slujim și societatea, slujim familia

întâi, părinții îngrijesc de copii, apoi slujim țara și dăm Cezarului ce este al Cezarului, dar nu uităm niciodată, adevăratul creștin nu uită niciodată să dea lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu (cf. Matei 22, 21). Pentru că, nefăcând aceasta, dând numai unui stăpân și supărându-l pe celălalt, lucrurile nu merg bine.

De aceea, strămoșii noștri au fost cuminți și au spus că Ștefan „s-a strămutat”. S-a strămutat, dar nu a încetat să vegheze la soarta poporului român. Dacă este vorba de noțiunea de strămutare, intelectualilor le aducem argumente științifice. Rezistă în fața științei noțiunea de strămutare? Da, rezistă. Sunt savanți care vorbesc de o eternitate a materiei și, iată, să-l luăm pe Lavoasier, savant francez, care spune că în natură toate sunt eterne, în natură nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Mai vine un alt savant, care este și membru de onoare al Academiei Române, Werner Heisenberg, și acesta mai face un salt în știință și spune că este vorba de organizarea în forme superioare de existență a naturii. Foarte bine. Iată, deci, savanții ne deschid drumul spre eternitate, ei spun că natura este eternă. Bine, dar natura nu are conștiință de sine, natura nu creează nici arta, nici istoria, nici racheta cosmică, pe acestea le creează numai omul. El are conștiință de sine, el realizează valori totdeauna inferioare lui – el rămâne suprema valoare. Ce facem cu acest om? Îl

condamnăm la cei 70 de ani de aici? Este o absurditate. Nu rezistă în fața științei ideea că omul se sfârșește aici, căci, dacă natura este eternă, omul este mai etern decât natura. Chiar și sub aspect științific rezistă noțiunea de „strămutare” de pe mormântul lui Ștefan, și în fața celor necredincioși. Dacă nu vor să creadă ce a spus Iisus Hristos, să creadă ce spun savanții.

Noi ne amintim cu drag de acești strămoși, care au știut să se pună în legătură cu Binele Suprem, cu Dumnezeu, și să facă fapte mari cu mijloace mici, așa cum spunea un bătrân. Cum? Împletind virtutea daco-romană cu credința în Dumnezeu. De altfel, noi aducem acum un omagiu de recunoștință și venerație ca pe un adevărat altar al conștiinței naționale, cum spun strămoșii, pe această marmură: o floare, o făclie aprinsă sau o lacrimă.

Vin români de mai departe, care nu mai sunt în țara noastră, vin aici și aduc și câte o lacrimă, simbol de recunoștință, poate că și un simbol al nostalgiei despărțirii de neam pe care încă o trăiesc în inima lor. Ne amintim cu drag de acești strămoși. Ei ne șoptesc și nouă, celor de astăzi, și vor șopti și celor de mâine să țintim, să credem, să nădăjduim, să trăim cinstit, demn și frumos, așa cum au trăit strămoșii.

Sursa: Ghidaj realizat în anul 1977 în biserica voievodală și în muzeul mănăstirii Putna - *Părintele Iachint, starețul și duhovnicul*, Ed. Nicodim Caligraful, Măn. Putna, 2015